

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. X., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), t.č. bytem P.,
zastoupený: Ing. V. V. T., obecný zmocněnec, P.,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 31.10.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2020 č.j.
OAM-73/LE-BA04-HA08-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 31.10.2020 předanou k poštovní přepravě dne 3.11.2020 a zdejšímu soudu doručenou dne 5.11.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2020 č.j. OAM-73/LE-BA04-HA08-2020, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný se dostatečně nezabýval důvody a následky dle § 12 zákona o azylu pro případ nuceného návratu žalobce do vlasti, neboť X je komunistický stát, návratem žalobci by skutečně hrozil vysoký trest, X platný zákon žalobce automaticky zařazuje do skupiny těch osob, které budou potrestány, jak je pospáno ve zprávě o dodržování lidských práv za rok 2019 ze dne 18.8.2020. Dále žalobce namítal, že žalovaný se taktéž dostatečně nezabýval následky dle § 14 zákona o azylu pro případ nuceného návratu žalobce do své vlasti, neboť žalobce odjel již před dvaceti lety, nemá se ani v současné době skutečně kam vrátit. Současně dle názoru žalobce nebyly jím uvedené nové skutečnosti žalovaným dostatečně posouzeny. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.10.2020 č.j. OAM-73/LE-BA04-HA08-2020** bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 27.7.2020 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**). Dne 6.8.2020 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem X, X národnosti, je bez náboženského vyznání a nemá žádné politické přesvědčení. Ve vlasti žil v provincii Fujian, obec Fuzhou, kterou uvedl jako své poslední trvalé bydliště. Hovoří pouze X. Je rozvedený, má syna X, nar. X v X, státní příslušnost X, žije v ČR a disponuje pobytovým povolením. Dále má druhé dítě jménem X, nar. pravděpodobně X, státní příslušnost X, které žije v X. Z vlasti odcestoval letecky do Ruska, ilegálně přejel do Běloruska, poté pokračoval na Ukrajinu a odtud přes Slovensko do ČR. Do ČR přicestoval v březnu nebo dubnu roku 2003 osobním automobilem. Kromě turistického víza do Ruska v roce 2003 nedisponoval uděleným vízem či povolením k pobytu v jiném státě. O mezinárodní ochranu v ČR žádal podruhé, nyní z důvodu, že se nemá kam vrátit, protože dům, v němž dříve žil je zbořen, v X se rozvedl a v ČR žije se synem. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý, nemá žádná omezení. Jiné důvody neuvedl.
5. Žalovaný uvedl, že současná žádost žalobce je již druhou v pořadí. Poprvé žádal na území ČR dne 4.6.2003. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10.7.2003 č.j. OAM-2652/VL-10-ZA08-2003, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, neboť důvodem této jeho žádosti byla legalizace jeho pobytu v ČR, přičemž z vlasti odešel v obavě z následků toho, že v zemi původu nedokáže splatit dluh svých rodičů. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 26.11.2004 č.j. 55 Az 747/2003-44 zamítl. Dále žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen **NSS**), který ji dne 5.5.2005 rozsudkem č.j. 2 Azs 64/2005-72 odmítl jako nedůvodnou.
6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je především legalizace jeho pobytu v ČR, neboť nemá žádné pobytové povolení. Nově sdělil, že vlast opustil z důvodu obav z pokuty za nadpočetný počet dětí dle X politiky jednoho dítěte a také proto, že jejich dům byl zabaven z důvodu, že jeho otec byl katolíkem. Případný návrat o vlasti žalobce odmítl v souvislosti s tím, že ve vlasti nemá žádné zázemí, neboť je rozvedený a rodiče již nežijí.

7. Žalovaný po posouzení tvrzení žalobce dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, z čehož správní orgán dovodil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Současně nesdělil, že by se v průběhu svého života ve vlasti účastnil nějakých aktivit politického charakteru, či se jinak veřejně politicky angažoval a neměl ve vlasti v této souvislosti rovněž žádné problémy s X státními orgány nebo bezpečnostními složkami.
8. Žalobce sdělil, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu, neboť má v ČR syna, s nímž společně provozují malý obchůdek na X. Jelikož se mu nezadařilo zajistit si legální pobyt v ČR prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, a to cca od poloviny roku 2005, proto o tuto legalizaci usiluje ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Návrat do vlasti žalobce odmítl v souvislosti se svou obavou z neexistence tamního zázemí.
9. K rodinnému životu žalobce na území ČR správní orgán konstatoval, že prověřoval situaci žalobce a jeho syna, a to s ohledem na žalobcem tvrzené povolení k pobytu na území ČR, přičemž z policejní evidence CIS zjistil následující. Syn žalobce, X, nar. X, státní příslušnost X, má v ČR povolený dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, a to aktuálně ode dne 22.8.2020 do dne 21.8.2022. V CIS evidenci není žalobce veden jako jeho otec, stejně jako při lustraci žalobce v této evidenci bylo zjištěno, že u něj není veden jeho syn. Správní orgán konstatoval, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu dle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však potřeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), který je k úpravě pobytu cizinců na českém území primárně určen.
10. Žalovaný dále uvedl, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Hlavním důvodem podání žádosti žalobce je tedy legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť zde má zletilého syna, s nímž podniká a návrat do vlasti odmítá z důvodu neexistence tamního zázemí. Správní orgán konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu jsou jednoznačně vymezeny. Důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce je jeho snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR. Skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle tohoto ustanovení.
11. K nově (pozn. oproti jeho předchozímu správnímu řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany) uvedeným důvodům žalobce, konkrétně tomu, že jeho otci jako katolíkovu byl odebrán ve vlasti jeho majetek či fakt, že měl žalobce platit vysokou pokutu za nadpočetné dítě a v této souvislosti měl potíže i s policií, která od něj chtěla pokutu vymáhat, správní orgán konstatoval, že tyto mu byly objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy před rokem

2003, a tedy před jeho příjezdem do ČR a ten tak měl možnost i povinnost uvést je za účelem jejich posouzení již při své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokud je považoval za natolik závažné pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak se v současnosti snaží tvrdit. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v aktuálním řízení neuvedl, že by se v průběhu jeho pobytu v ČR v zemi jeho původu stala nějaká relevantní či závažná skutečnost, správní orgán konstatoval, že své tzv. „nové“ skutečnosti uvedl v současnosti zcela účelově. K tomuto tvrzení vedl správní orgán fakt, že o mezinárodní ochranu podruhé požádal po více než 15letém nelegálním pobytu na českém území, a rovněž poté, co byl v ČR také trestán (viz opis rejstříku jeho osoby), přičemž správní orgán podotkl, že ve svém prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany tyto „nové“ důvody nezmínil vůbec, jak dokazují rozhodné materiály tohoto prvního správního řízení, které jsou součástí aktuálního spisového materiálu vedeného ve věci udělení mezinárodní ochrany.

12. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda mu po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidského nebo ponižujícího zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.
13. Závěrem žalovaný shrnul, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu tudíž žalobci neudělil.
14. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.11.2020** mimo jiné popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany a současně shrnul průběh správního řízení. K žalobcem tvrzeným novým skutečnostem, které však netvrdil v předešlém řízení o udělení mezinárodní ochrany, ač mu v té době musely být rovněž známy, a ani nyní je nezmiňuje ve své žalobě, správní orgán, vzhledem k tomu, že žalobce tyto skutečnosti neuplatnil ve své žalobě, pouze stručně uvedl, že je nucen tyto „nové“ skutečnosti považovat za zcela účelově uvedené. K tomuto tvrzení, jak správní orgán poukázal na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, vedl správní orgán fakt, že o mezinárodní ochranu žalobce podruhé požádal po více než patnáctiletém nelegálním pobytu na českém území, a rovněž poté, co byl v ČR také trestán (viz opis rejstříku jeho osoby), přičemž správní orgán podotkl, že ve svém prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany tyto „nové“ důvody žalobce ani slovem nezmínil, jak ostatně i dokazují rozhodné materiály tohoto prvního správního řízení, které jsou součástí aktuálního spisového materiálu vedeného ve věci udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán byl přesvědčen, že výše uvedené skutečnosti

žalobce použil v současném správním řízení zcela účelově, s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku důvodů relevantních udělení azylu. Správní orgán pak též poukázal na to, že části výpovědi žalobce o jeho „nových“ důvodech nepřiznal žádnou důkazní hodnotu, neboť byla zjištěna jejich jednoznačná účelovost. Žalobce rovněž tvrdil, aniž by však své tvrzení jakkoli konkretizoval, s výjimkou toho, že uvedl, že odjel ze své vlasti již před dvaceti lety a nemá se v současné době skutečně kam vrátit, že žalovaný se v rozhodnutí dostatečně také nezabýval § 14 zákona o azylu. K tomu správní orgán poukázal na ustálenou judikaturu, dle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je tedy otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu, když míra volnosti správního orgánu při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu a následně žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 15.10.2003 č.j. 3 Azs 12/2003-38. Správní orgán uvedl, že smysl institutu humanitárního azylu je spatřován v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Žádnou takovou ani obdobnou situaci však správní orgán v případě žalobce neshledal. Správní orgán tak své vyjádření k žalobě uzavřel, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu. Nelze nevidět, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Hlavním důvodem podání žádosti žalobce se tedy zcela oprávněně jeví legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR. Správní orgán byl proto toho názoru, že žalobce podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany de facto řešil situaci svého nelegálního pobytu. Mezinárodní ochrana však nemůže suplovat úpravu pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

15. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.10.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.11.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.10.2020 žalobci předáno dne 27.10.2020.
16. **Podáním ze dne 29.11.2020** zástupce žalobce soudu sdělil, že žalobce žádá soud o nařízení jednání.
17. **Podáním ze dne 3.5.2021** zástupce žalobce soudu sdělil, že s ohledem na aktuální pandemii žalobce souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.
18. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o

právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

19. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
20. Podle **§ 12 písm. a) a b) zákona o azylu** azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Dle **§ 13 odst. 1 zákona o azylu** rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
22. Podle **§ 14 zákona o azylu** jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
23. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se dostatečně nezabýval důvody a následky dle § 12 zákona o azylu pro případ nuceného návratu žalobce do své vlasti, neboť X je komunistický stát a návratem by žalobci skutečně hrozil vysoký trest. Dále žalobce namítal, že žalovaný se taktéž dostatečně nezabýval i následky dle § 14 zákona o azylu pro případ nuceného návratu žalobce do své vlasti a současně, že nové skutečnosti uváděné žalobce nebyly dostatečně zkoumány.
24. V první řadě soud uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobce v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí. Po prostudování tvrzení žalobce, která uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. v X, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce sám výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a je bez náboženského vyznání. Z uvedeného žalovaný dovodil, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Současně žalobce nesdělil, že by se ve vlasti v průběhu svého života účastnil nějakých aktivit politického charakteru nebo se jinak veřejně politicky angažoval. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti.

25. Pokud jde o humanitární azyl, soud připomíná, že ustanovení § 14 zákona o azylu je „kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je případ zvláštního zřetele hodný a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl představuje správní uvážení“ (rozsudek NSS ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004–72). V teorii i praxi se tedy rozlišuje správní uvážení na jedné straně a neurčité právní pojmy na straně druhé, byť je oběma institutům vlastní určitá míra volnosti. Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného. Nelze o něj žádat. Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle.
26. K námitce žalobce, že žalovaný se dostatečně nezabýval následky dle § 14 pro případ nuceného návratu žalobce do své vlasti, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména z důvodu legalizace svého pobytu v ČR a současně sdělil, že vlast opustil z důvodu obav z pokuty za nadpočetný počet dětí dle X politiky jednoho dítěte a také proto, že jejich dům byl zabaven z důvodu, že jeho otec byl katolíkem. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný úvahy týkající se udělení humanitárního azylu rozvedl na straně 7-9 napadeného rozhodnutí, zhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobcem, které by mohly být relevantní pro udělení humanitárního azylu, přičemž jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani to, že by došlo k porušení procesních předpisů. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.
27. K námitce žalobce, že žalovaný dostatečně neposoudil nové skutečnosti, soud uvádí, že žalovaný tyto skutečnosti dostatečně posoudil na str. 5 napadeného rozhodnutí, když se

jednalo o skutečnosti, které žalobce netvrdil ani v předešlém řízení o udělení mezinárodní ochrany, ač mu v té době musely být rovněž známy, Žalobce ani v žalobě blíže nekonkretizoval, z jakých důvodů spatřuje nedostatečné posouzení. K X politice jednoho dítěte soud na okraj uvádí, že v říjnu 2015 přijal ústřední výbor Komunistické strany X rozhodnutí, které povolují mít v rodinách děti dvě. V letošním roce 2021 došlo k dalšímu uvolnění, a to sice, že sezdáním párům nyní X vláda povoluje mít tři děti. V X tedy již tzv. politiku jednoho dítěte zrušila.

28. Zdejší soud dále konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, odjel ze své vlasti již před dvaceti lety, přičemž o azyl nyní žádal již podruhé v pořadí (poprvé žádal dne 4.6.2003), a to po více než 15letém nelegálním pobytu na českém území. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005 sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016 sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005 sp.zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005 sp.zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
29. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

30. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 23. června 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.